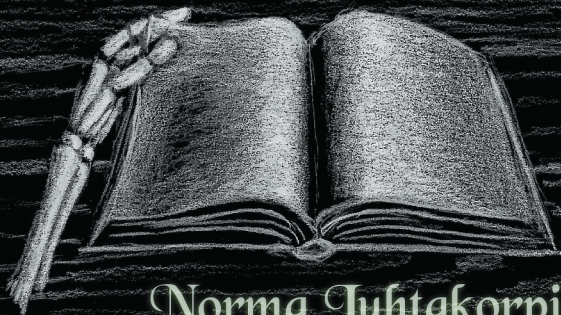

Lukematon Kirja

ja muita outoja tarinoita

Norma Tuhtakorpi

Norma Luhtakorpi

Lukematon Kirja

ja muita outoja tarinoita

© 2018 Norma Luhtakorpi
Kannen kuva ja toteutus: Martta Myllyperkiö
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-800-156-0

*Lämpimät kiitokset Sarille,
Leenalle ja
perheelleni
neuvoista ja tuesta*

AJATUS AJASSA

Katon ja seinän yhtymäkohdasta alkoi hämähäkinseitti. Se ei ollut vielä suuri seitti. Hämähäkki oli aloittanut työnsä vasta eilen. Kauanko se saisi jatkaa, riippui siivoojien aktiivisuudesta. Paikka oli strategisesti erinomainen. Siivoojat eivät jaksaneet tiirailla katonrajaa, kun lattiassa oli työtä riittämiin. Hämähäkki piileksi verholaudan takana. Sen etummainen raajapari näkyi pikkuisen valkeaksi maalatun laudan takaa. Se oli ainoa elävä olento huoneessa sängyssä makaavan miehen lisäksi. Kuitenkin sillä erotuksella, että se oli paljon miestä elävämpi. Mies vain makasi vuoteessa hengityskoneen pitäessä häntä Manalan joen tällä puolen.

Kiireiset hoitajat tekivät päivittäiset toimenpiteet huoneessa 472 rutiinilla. Potilas makasi koomassa jo kolmatta vuotta, ei ollut hankala eikä palkinnut työntekijöitä tyytyväisellä hymyllä. Päivät matoivat

samanlaisina viikosta toiseen. Miehen tila pysyi ennallaan, hoitotoimet eivät muuttuneet, vierailijat loistivat poissaolollaan ja lääkärin kierrolla ei tapahtunut mitään uutta. Yhtäkkisen onnettomuuden uhri olisi tarvinnut vuodepaikkaa silloin tällöin, mutta koneet miehen ympärillä olivat väsymättömiä, eikä mies tiennyt tästä maailmasta mitään. Niin ainakin uskottiin.

Näivettyneen pinnan alla, makuuhaavojen ja kuivettumisesta hilseilevän nahan alla, luiden ja miten kuten sinnittelevien sisäelimien seassa, velttojen verisuonien välissä kipuili kuitenkin terävä tietoisuus. Se oli jäänyt loukkuun. Se oli elänyt kolme pitkää vuotta odottaen loppua, mutta loppua ei vain kuulunut. Kolme vuotta oli madellut sairaalarutiinien tahtiin ilman muutoksia. Oli ollut aikaa muistella menneitä.

Viimeinen oikeasti eletty päivä oli ikävien muutosten päivä. Silloin mies oli lopullisesti päätenyt eroon naisesta, jota hän oli aluksi luullut rakastavansa. Tulinen intohimo, josta suhde oli alkanut, oli ehtinyt jäähtyä ja laimeta. Nainen ei edes alastomana herättänyt miehessä enää himoa. Ja kun nainen avasi räpäyttävän suunsa, intohimo ja romantiikka pakenivat valovuosien päähän.

Viimeisenä päivänä heidän välillään oli käyty lopullinen riita. Sen seurauksena mies oli ottanut vähät tavaransa ja kävellyt ovesta ulos. Hän oli noussut pysäkillä tulleeeseen pikalinjaan ja matkustanut pois. Minne auto oli menossa? Mitä sillä oli väliä, kunhan vain pääsi riittävän kauas.

Perillä siellä jossain mies jäi kyydistä. Hän löysi nopeasti halvan motellin ja otti sieltä huoneen. Sitten hän lähti ulos ehkä syömään ja aivan varmasti juomaan. Kuten niin usein, viinaa löytyi helpommin kuin ruokaa. Mielentilalla saattoi olla jotain tekemistä sen kanssa, että kulinaariset nautinnot eivät olleet ajatuksissa etusijalla. Mies joi itsensä nopeasti humalaan epämääräisen juottolan baaritiskiін nojaillen. Kun jalat eivät enää kantaneet, joku kantoi hänet ovesta ulos ja soitti poliisin noutamaan parempaan talteen. Ennen poliisien saapumista mies oli kuitenkin onnistunut katoamaan.

Seuraavana aamuna lenkkeilijä löysi rautatiesillan alta elottomalta näyttävän miehen. Pulssi kuitenkin tuntui vielä heikosti, ja mies kiidätettiin ambulanssilla lähimpään yliopistolliseen sairaalaan. Siellä hänellä todettiin paha päävamma, josta hän tuskin koskaan tulisi toipumaan. Eikä hän toipunut.

Koska lompakko ja henkilöllisyyspaperit oli anastettu, vei aikansa, ennen kuin miehen henkilöllisyys saatiin selville. Omaisia ei ollut, ei puolisoa eikä lapsia. Yksinäinen mies kiinnitettiin letkuihin ja laitteisiin määrittelemättömän pitkäksi ajaksi.

Ja pitkältä se aika oli totisesti tuntunut. Kaikki ei nimittäin ollut sitä, miltä näytti. Koomassa oleva potilas oli näet täysin tietoinen kaikesta, mitä hänen ympärillään tapahtui. Hän oli oppinut nopeasti tuntemaan hoitajat, lääkärit ja siivoojat kuuloaistinsa avulla. Kukaan ei ollut hänestä kiinnostunut oikeastaan edes ammatillisessa mielessä. Aluksi hänen toipumistaan pidettiin jossain määrin mahdollisena, mutta sitten toivo hiipui, ja hänestä tuli pelkkä sängyn täyte. Tappaa ei voinut, hoitamisestakaan ei ollut hyötyä. Ainoa onnellinen asia, jos sellaisesta nyt saattoi puhua, oli tunnottomuus. Ei ollut kipuja. Liikkumattoman kehon vankilasta ei kuitenkaan päässyt pakoon. Jäljellä oli vain muistojen läpi käymistä uudestaan ja uudestaan. Kaikki mahdollinen oli jo kaivettu muistivarastoista esiin. Hän oli ehtinyt kuvitella jo useita kertoja koko elämänsä uusiksi. Mitä olisi tapahtunut, jos hän olisi tehnyt erilaisia valintoja? Jos hän olisi etsinyt naista vaimokseen eikä leikkikalukseen,

olisiko hän nyt töissä ja ajaisi kohta iltapäiväruuhkassa kotiin? Siellä odottaisi pari ovelle ryntäävää lasta ja vaimo laittaisi ruokaa, jonka tuoksu tuntuisi ulko-ovelle asti.

Hän oli elänyt kuvitellussa maailmassaan, matkustellut, juhlinut, perustanut firman, voittanut olympialaiset, saattanut tyttärensä alttarille ja tanssinut tämän häitä. Ja kuitenkin hän oli koko ajan ollut tuskaisen tietoinen siitä, että todellisuudessa hän makasi koomassa sairaalan sängyssä ja oli oleva hitaasti luhistuvan kehonsa vanki kuolemaansa saakka. Mitä sen jälkeen tulisi tapahtumaan, sitä hän ei osannut sanoa.

Kello oli juuri tulossa kymmenen. Toista vuottaan sairaalassa työskentelevä Mirka avasi potilashuoneen oven. Tämä huone oli kuin ruumishuone, kun vuoteessa makasi koomapotilas. Hänet oli kuulemma siirretty melkein heti pikkuruiseen huoneeseen, jonne mahtui vain yksi vuode. Huone oli liian pieni yksityishuoneeksi mutta kelvollinen koomapotilaalle, jolla ei koskaan käynyt ketään vierailijoita. Se oli potilaalle sopiva säilytystila. Mirka tarkisti laitteiden toiminnan ja käänsi inhoa tuntien pelkäksi luukasaksi laihtuneen potilaan kyljelleen. Sitten hän lähti huoneesta taakseen katsomatta. Ja samapa tuo.

Ei hän olisi mitään muutosta huomannut, vaikka olisi katsonutkin taakseen. Mutta kääntämishetkellä oli kuitenkin tapahtunut ratkaiseva muutos.

Kun Mirka kosketti miestä, mies näki yhtäkkiä kaiken; huoneen, naisen, letkut, hengityskoneen... Hän näki kaiken aivan selvästi pienimpiä yksityiskohtia myöten avaamatta silmiään ja kääntämättä päätään. Se oli ällistyttävää. Hän halusi kertoa sen hoitajalle, huutaa sen ilmoille, että kaikki tietäisivät. Mutta ääntä hänestä ei lähtenyt. Mikään lihas hänen kehossaan ei liikkunut. Hän ei saanut hoitajan kauniita kasvoja kääntymään itseensä päin. Hän ei kyennyt lähettämään ääniaaltoja kauniin muotoiseen korvaan, jota siro kultakoru somisti. Hoitaja vain käveli pois kiireisin askelin. Nyt hänen yksinäisyytensä oli muuttunut dramaattisesti. Hän saattoi odottaa seuraavaa hoitajan käyntiä ja saada vähitellen kasvot niille ihmisille, jotka oli tähän asti tuntenut vain kuulostaen perusteella.

Päivät kuluivat nyt nopeammin, sillä aika oli alkanut taas merkitä hänelle jotakin. Huoneen seinällä oli kello. Siitä hän tiesi, milloin häntä tultaisiin katsomaan ja milloin huone siivottaisiin. Ne olivat hetkiä, joita

kannatti odottaa. Kun huoneessa oli joku, hän saattoi tutkia tätä salaisella katseellaan ujostelematta. Hän oli tavattoman kiinnostunut jokaisesta kävijästä. Kukaan ei kuitenkaan näyttänyt huomaavan hänen tilassaan mitään muutosta. Öisin oli vähemmän katseltavaa, kun kukaan ei käynyt silloin hänen huoneessaan. Hän huomasi näkevänsä pimeässä suunnilleen yhtä hyvin kuin valossa. Ja hän olisi halunnut nähdä, mitä oven takana oli. Tietenkin pitkä käytävä ja paljon suljettuja ovia, niin kuin kaikissa sairaaloissa, mutta sairaalan ulko-oven takana olisi koko maailma. Sinne hän halusi. Hän ei vain keksinyt, kuinka se olisi mahdollista.

Oli kulunut viikko siitä, kun hän oli tullut näkeväksi. Hän oli pannut merkille hämähäkin, jonka verkko katonrajassa oli vaikuttava ilmestys. Tuuletuksen aikana ikkunasta oli lennähtänyt sisään yksi iso kärpänen ja useita pieniä hyönteisiä. Ne jäivät lentelemään huoneeseen, kun siivooja sulki ikkunan. Oli mielenkiintoista seurata, kuinka hämähäkki kurkisteli verholaudan takaa ja odotti ateriaa. Sen kärsivällisyyttä täytyi ihailla. Se oli varma saaliistaan, ja sen piilopaikan kohdalle johti yksi seitin tukilangoista. Kun iso kärpänen muutaman tunnin kuluttua lopulta lensi verkkoon ja

takertui kuolettavasti siihen, hämähäkki toimi nopeasti. Se rynnisti tukilankaa pitkin uhrinsa kimppuun ja sai ateriansa. Jälkiruokia lenteli vielä ikkunassa, ja ennen pitkää nekin juuttuisivat verkkoon. Häinkin oli juuttunut verkkoon, tämän suuren sairaalan potilashuoneiden verkkoon, yhtä lopullisesti kuin kärpäset katonrajaan. Ei armoa, se oli pelin henki.

Hän seurasi hämähäkkiä päivästä toiseen. Se oli menestyjä. Se toimi systemaattisesti ja pitkäjänteisesti. Se sai aina lopulta saaliinsa, ja siivooja tuuletti säännöllisin väliajoin sille lisää ruokaa ikkunasta. Mutta kuinka kävisi talvella? Vai eläisikö hämähäkki talveen asti? Ehkä se vetäytyisi talviunille sitten, kun ruoka kävi vähiin. Hän olisi ollut valmis vaihtamaan osia hämähäkin kanssa vaikka heti. Oli käsittämätöntä, että hän näki kaiken, vaikka ei käyttänyt silmiään. Mutta jos hän voisi vaihtaa ruumista hämähäkin kanssa, hän voisi katsella huonetta eri suunnalta ja kävellä oven ali huoneen ulkopuolelle tai tuuletuksen aikana ulos. Se olisi jotakin. Mielikuvituksen puutteesta hän ei ollut kärsinyt koskaan, ja kuluneet vuodet olivat kehittäneet sitä aivan uudenlaisiin mittoihin. Hän päätti kuvitella,

millaista olisi olla hämähäkki ja katsoa maailmaa hämähäkin silmin.

Silloin se tapahtui. Hän tunsi ympärillään ahtaan nahan, ja karvaisia jalkapareja oli kaikki maailmat. Hän tunsi tuijottavansa nälkäisenä seittiä, jossa ei tällä hetkellä sätkinyt yhtään pulaan joutunutta karpästä. Ahnas saalistushalu kupli tunteista väkevimpänä, mutta hämähäkin tahto oli helppo taltuttaa ja työntää syrjään. Hänellä ei ollut pienintäkään aikomusta väijyä yläilmoissa karpäsiä. Hän halusi ulos, ja mikäli siivoojan työaikoihin oli luottamista, nainen tulisi pikapuoliin avaamaan ikkunan. Sitä odotellessaan hän tarkasteli vuoteessa makaavaa itseään. Tuon näköiseltä hän ei ollut koskaan näyttänyt peilissä partaa ajaessaan. Posket olivat kuopalla, tukka rasvainen ja harventunut, parran sänki luvattoman pitkä edes menestyvän jupin leukaan, ja luisseva ruho pysyi koossa ryppyiseksi käyneen kelmeän nahan ansiosta. Siltä ainakin näytti. Jos joku irrottaisi letkut, hän pääsisi vapaaksi, niin hän ainakin uskoi. Sitten tulisi toivottavasti kaikesta loppu hänen kohdallaan. Mutta kukaan ei ollut niin rohkea, että vapauttaisi hänet. Niiden velvollisuus oli pitää hänet hengissä.

Siivooja astui sisään sankoineen ja riepuineen. Ensimmäiseksi hän avasi ikkunan. Hämähäkki yritti vastustella. Ulkona oli sen mielestä jo viileää, mutta mies ei antanut periksi vaan piiskasi kahdeksanjalkaisen liikkeelle. Siivooja ei huomannut mitään, kun musta peukalon kynnen kokoinen hämähäkki livahti ikkunalaudalle ja siitä ulkopuolelle, ikkunapellille. Edessä avautui huikea näköala yli syksyisen kaupungin. Vaahterat loistivat ruskan väreissä. Aurinko sai värit voimistumaan, pilvet olivat tummanpuhuvia ja kauempana näkyvä meri kimalsi. Hämähäkki seiso i liikkumatta ikkunapellillä ja ahmi näkymää kuin jano i n vettä. Hänen olisi pakko päästä lopullisesti ulos tuosta ahdistavasta huoneesta. Hämähäkki ei kuitenkaan ollut ratkaisu. Se kuolisi ennen aikojaan, eikä mies voinut elää hämähäkissä. Hän palasi äärimmäisen vastentahtoisesti takaisin huoneeseen ja kiipesi ylös katon rajaan juuri silloin, kun siivooja lopetteli lattian luuttuamista. Ikkuna paukahti kiinni, ja siivooja meni menojaan. Mies tuns i väsyvänsä hämähäkkiin, jonka mielenkiinto kohdistui entistä voimakkaampana kärkeäsiin. Hän ajatteli, että rauhallisempaa olisi kuitenkin tällä hetkellä omassa kuolevassa ruumiissa. Samassa hän jo katselikin ympäristööän sängystä. Hämähäkki livahti verholaudan

Ihmisiä katoaa, esineitä ilmestyy ja todellisuuden raja häilyy. Vai häilyykö sittenkään?

Lukematon Kirja ja muita outoja tarinoita on kokoelma ensisijaisesti psykologista kauhua edustavia novelleja. Kirjailija Norma Luhtakorpi on uusi nimimerkki suomalaisen kauhukirjallisuuden saralla.

